

ORZECZENIE
WYŻSZEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
KRAJOWEJ IZBY DORADCÓW PODATKOWYCH

Warszawa, 8 grudnia 2025 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIDP
w następującym składzie:

Przewodniczący - doradca podatkowy Alicja Sarna
Sędzia - doradca podatkowy dr Katarzyna Feldo
Sędzia - doradca podatkowy dr Joanna Zawiejska-Rataj

Protokolant - sekretarz WSD Karolina Żebrowska

po rozpoznaniu na rozprawie 8 grudnia 2025 roku przy udziale Rzecznika Dyscyplinarnego KIDP Sławomira Dymka sprawy doradcy podatkowego ... nr wpisu ... obwinionego z art. 36 pkt 2 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (t.j. Dz.U. 2021 poz. 2117) [dalej: **ustawa o doradztwie podatkowym**] w związku z art. 4 ust. 2 Zasad Etyki Doradców Podatkowych [dalej: **Zasady etyki**] na skutek odwołania wniesionego przez obwinionego od orzeczenia Małopolskiego Oddziału Zamiejscowego Sądu Dyscyplinarnego w Krakowie z 11 czerwca 2025 r. sygn. akt SD 222/24

I. utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie;

II. ustala, że koszty postępowania odwoławczego ponosi Krajowa Izba Doradców Podatkowych.

Przewodniczący

Sędzia

Sędzia

UZASADNIENIE

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Doradców Podatkowych w powyższej sprawie ustalił i uznał za udowodniony następujący stan faktyczny:

W okresie dwuletnim, od 1 stycznia 2021 roku do 31 grudnia 2022 roku Obwiniony uzyskał w systemie mDoradca 0 punktów potwierdzających podnoszenie kwalifikacji zawodowych, tj. nie wywiązał się z obowiązku stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych. Okoliczność ta potwierdzona jest wydrukiem z systemu mDoradca nr repertorium 709/2023/57/2023/MLP znajdującym się w aktach sprawy i nie była kwestionowana przez obwinionego.

Małopolski Oddział Zamiejscowy Sądu Dyscyplinarnego KIDP w Krakowie 11 czerwca 2025 roku orzekł, że Obwiniony jest winny popełnienia czynu stanowiącego naruszenie z art. 36 pkt 2 ustawy o doradztwie podatkowym w związku z art. 4 ust. 2 Zasad Etyki w postaci braku podnoszenia w latach 2021 – 2022 kwalifikacji zawodowych i wymierzył karę pozbawienia prawa wykonywania zawodu.

Obwiniony odwołaniem z 1 sierpnia 2025 r. zaskarżył orzeczenie sądu pierwszej instancji wskazując m.in. że podnosi kwalifikacje zawodowe korzystając z wydawnictw Inforu. Ponadto, obwiniony wskazał, że był (jest nadal?) wykładowcą akademickim w ... Krakowie, a wykonywanie tego zawodu wymagało stałego uzupełniania wiedzy. Dodatkowo, obwiniony podniósł argument związany ze stanem zdrowia, który uniemożliwia mu branie udziału w szkoleniach organizowanych przez KIDP.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Doradców podatkowych zważył co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 79 ustawy z 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego. Odpowiednie stosowanie przepisów prawa jest czynnością polegającą na stosowaniu odpowiednich przepisów bez żadnych modyfikacji, stosowaniu przepisów z pewnymi modyfikacjami oraz niestosowaniu przepisów, które ze względu na ich

beprzedmiotowość lub sprzeczność z przepisami ustanowionymi dla tych stosunków, do których miały być stosowane odpowiednio, nie mogą być w ogóle stosowane.

Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu – również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3, a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435, art. 439 § 1, art. 440 i art. 455 kpk. Sąd odwoławczy jest zobowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, chyba że ustawa stanowi inaczej. Zgodnie natomiast z dyspozycją art. 437 § 1-2 kpk po rozpoznaniu środka odwoławczego sąd orzeka o utrzymaniu w mocy, zmianie lub uchyleniu zaskarżonego orzeczenia w całości lub w części.

W ocenie niniejszego Sądu istota odwołania sprowadza się do zarzutu obrazu przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, o którym mowa w art. 438 pkt 1 kpk.

Obwiniony wskazał bowiem, że postawiony mu zarzut jest w całości nieprawdziwy. Nie zakwestionował jednak faktu, iż nie uzyskał wymaganych punktów potwierdzających podnoszenie kwalifikacji zawodowych.

Fakt popełnienia deliktu dyscyplinarnego jest, w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, bezsporny.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał także, że czyn ten został popełniony z winy umyślnej. Z odwołania obwinionego wynika, że jest on świadom konieczności podnoszenia kwalifikacji zawodowych w formach przewidzianych przez Zasady Etyki, jednakże uważa, że przyjęte przez niego sposoby dokształcania są wystarczające.

Rozważenia wymaga zatem, czy orzeczona kara jest adekwatna do popełnionego czynu.

Intensywność kary określona jest w oparciu o art. 53 k.k. statuujący reguły sądowego wymiaru kary opierającego się na konstytucyjnej zasadzie swobody sędziowskiej. Ponadto przepis ten wskazuje na dyrektywy wymiaru kary, które sąd ma obowiązek uwzględnić. Są to współmierność kary do stopnia winy i

społecznej szkodliwości czynu, cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec sprawcy (prewencja indywidualna) oraz społeczne oddziaływanie kary (prewencja ogólna).¹

Wyższy Sąd Dyscyplinarny przyznaje, iż kara pozbawienia prawa wykonywania zawodu jest karą surową i powinna być stosowana tylko w wyjątkowych wypadkach w odniesieniu do osób, które w sposób permanentny naruszają przepisy dotyczące wykonywania zawodu doradcy podatkowego. W przypadku obwinionego orzeczona przez Sąd Dyscyplinarny kara jest zdaniem sądu odwoławczego adekwatna, uwzględniając stopień zawinienia naruszenie obowiązku regularnego podnoszenia kwalifikacji. W szczególności jej wymiar jest również związany z uprzednim wymierzeniem kar dyscyplinarnych - orzeczeniami Małopolskiego Oddziału Zamiejscowego Sądu Dyscyplinarnego sygn. akt SD 154/22 prawomocnym z dn. 25.07.2023 r. oraz sygn. akt SD 283/22 prawomocny z dn. 25.07.2025 r. za czyny związane (odpowiednio) z nieregularnym opłacaniem składek członkowskich (kara: zawieszenie prawa wykonywania zawodu na okres 2 lat) oraz obowiązkiem podnoszenia kwalifikacji zawodowych (kara zawieszenia prawa wykonywania zawodu na okres 12 miesięcy), co wskazuje na nieskuteczność dotychczas orzekanych kar.

W związku z powyższym Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w sentencji.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 616 § 1 pkt 1 KPK oraz § 39 regulaminu Sądów Dyscyplinarnych.

Przewodniczący

Sędzia

Sędzia

¹ Wyrok SA w Lublinie z 5.06.2003 r., II AKa 122/03, Prok.i Pr.-wkł. 2004, nr 6, poz. 14.